

Cédulák XII.

– olvasom, hogy a legutóbbi kettős robbantás után Brüsszel számos házfalán ott a krétaírás: pourquoi? Miért? Ezt kérdezik a belgák. Számos fotó is van róla, az egyiken az látható, ahogy egy nő ágaskodva írja krétával egy falra: miért? Eszembe jut, nálunk sohasem kérdeztek ilyet. Se Világos, se Trianon után és persze '56. november 4-ét követően sem. Igaz, előtte nem fogadtuk be a benyomuló fegyvereseket, hanem azok katonai műveletek közepette hódították meg a hazánkat. Mint most a migránsok teszik Európával? A brüsszeliek talán úgy vélték, az ő államuk egy semleges állam, nem bántanak senkit, beengedték, amit kiróttak rájuk az égi s földi hatalmak, maradjon mindenki békén. Robbantottak ugyan Párizsban, de mindenütt veszélyes a világ, ám náluk nincs semmi ilyen, Brüsszel az EU fővárosa, ők nem bántják a migránsokat (nem is látják őket, azok szó szerint a föld alatti világban élnek elkülönülten), megkapják a segílyt, maradjanak békén. Ezért nem értik a robbantásokat! Ők demokraták, náluk tisztelik az emberi jogokat, a flamandok és a vallonok is majdnem külön országokban élnek, mindent meg lehet beszélni, akkor miért gyilkoltak náluk? A belgák nem értik és Európa sem érti. A nagyszerű demokraták és a hozzájuk hasonló vezetők sem értik ezt a stílust! Miért gyilkolnak náluk a mohamedánok, amikor Brüsszelben karácsonykor már nem állítanak a köztereken karácsonyfákat, mert nem akarják „megsérteni” a velük élő muzulmánokat, akikhez most ez a rengeteg migráns is érkezett... A karácsonyi krampuszt is betiltották, mert az náluk hagyományosan fekete, és az meg olyan csúnya szín, még zavarná a feketéket, szóval akkor mi a baj? A belgák csak úgy szeretnének élni, mint eddig is. Gazdagon, elégedetten, persze demokratikusan, és akkor most itt vannak ezek a robbantások! Miért? A régi Európa is mintha tündezne, egyre több a kerítés, a katona, a lehallgatások, mi történik itt? Ha szerencsésük lesz, úgy csúsznak bele a ki tudja, milyen vallás- vagy

polgárháborúba – elvégre a már Brüsszelben élő szomáliaiak, afgánok, az ég tudja, kik belga polgárok (!) –, hogy még csak észre sem veszik a kezdőlövést... A derék belgák már most sem értik, mi történik körülöttük. És ez még csak a megszállás kezdete – üzennék nekik a sokat látott Kelet-Európából.

– nem erre a klímára készültünk, ilyen környezetben elviselni kín a lét. Hajdan fohászokdtak eleink, ha így támadtak rájuk az elemek, kérelték az Urat, enyhítse haragját, támasszon szelet, söpörje el a hőség okozta minden bajuk. Ma tudatlanul téblábolunk, gyötrelmünk rajtunk marad. Irgalmazz mindenek Ura bűneinkért.

– „...a világ nem az igazságra hivatkozik. Amire a világ hivatkozni szokott, az a többség. A többséget úgy szerzi meg, hogy aki nem áll melléje, attól az élet lehetőségeit megvonja, lázadónak bélyegzi, és a társadalomból kizárja. A többségi véleménynek az igazsághoz semmi köze, de a korrupt közösségben ez az igazság funkcióját végzi. A helyzetet bonyolítja, hogy a többség – a világ minél korruptabb, annál kevésbé tényleges – csupán politikai többség, részben félrevezetett, részben becsapott, részben terrorizált és egyéb politikai trükkkel létrehozott, a valódi többség ellenére koholt statisztikai blöff-többség, vagyis demokrácia.” (Hamvas Béla keserves véleménye)

– az anyag befelé is végtelen – ez a megdöbbentő kijelentés száz évvel ezelőtt megrengette a világ tudományosságát, főként, hogy az elemi részecskék közelebbi megismerésével megtapasztalták igazságát. Manapság oda se figyelünk rá, pedig a részecskefizika minden erőfeszítése ezt a jobbra máig ismeretlen világot kutatja. Elképesztő tulajdonságai lehetnek ennek a „befelé is végtelen” tartománynak, ha egyszer képes arra, hogy elemeiből élettelen és élő, növény, állat, csillag, emberi agy, fény és minden

más létező és csak sejthető is összeállítható, megannyi elképzelhető vagy még elképzelhetetlen is. A világegyetem értelmezése kapcsán más alakban, de ismét előbukkant a régi vita, mely pedig mára egyértelműen eldőltnek látszott, nevezetesen: Isten legfőbb szerepe vagy – éppen ellenkezőleg – fölöslegessége az univerzum keletkezésében. S természetesen ismét csak az ember létezése okozza a gondot, hiszen fura mód úgy tűnik, életfeltételeink biztosítása akár szempont, sőt meghatározó lehetett az ősrobbánás körülményeinek alakulásában. Nevezetesen a magyarázhatatlan, ezért véletlennek nevezett jelenségek olyan tömegben bukkannak föl az első(?) kezdetnél, hogy az érdeklődő számára kézenfekvőbb a teremtésről beszélni, mint a nyakatekert magyarázkodás. Ismét egy jelenés, melynek megértése a világgözüvéleményt formáló médiaguruk előítéletei miatt lehetetlen. Talán a „felvilágosodás” századában szakadt ránk ez a véleményterror, de azóta nincs menekvés: parancsolattá szigorodott a materialista elvárás, ami kicsit is kilógna a sorból – nincs! Mindenre elszánt tudós elmék keresik a földönkívülieket, miközben kinevetik még a felvetést is, hogy itt jártuk emlékei a szemünk előtt, itt a Földön! Isten nincs, de szükségünk sem lenne rá, hiszen megmagyarázunk mindent – ha mi nem, majd a migránsok unokái. Világunk befolyásoló urainak a felénk mutatott médiaarca sült materialistára váltott, aki merészel nem az lenni – magára vesse, szegény (ellenséges) tudatlan.

– államformaként „egyedül üdvözítő” a demokratikus köztársaság, mely ugyan szétrobbantotta afrikai, ázsiai, közel-keleti államok évszázados rendjét, de ez csöppet sem ingatta meg a demokrácia hirdetőinek az önbizalmát. Amiként az sem okozott világnézeti válságot, amikor minap lelkes kutatók Stonehenge kolosszusai körül valamilyen nyílhegyet és egy már korábban ismert gödröt találtak, s ezek a bizonyítékok megerősítették az elméletet: vadászó és letelepedett népek éltek a környéken – miközben megalkották a számunkra fölfoghatatlan kőköreiket... Földünkön mindig és kizáróan emberek éltek, más civilizációk eleve nem is létezhettek, mert soha nem is voltak. A világegyetem ugyan sokféle létező otthona, de alaptörvényei számunkra megismer-

hetők, éljen az örökifjú materializmus, Newton, Darwin és nyomukban Verne Gyula hőseivel! Igaz, a profit és a tankok valósága mindig is előbbre való volt a költők és papok látomásainál. Más kérdés, hogy mindkét világ kiirthatatlannak bizonyult az idők folyamán – ám most, az anyagelvűség van fölül... Talán ettől nem függetlenül a pénz mindenhatósága is.

– többek kétségbeesett kérdése: mi lesz velünk a menekültfolyam kitartó áradatában? És ha még többen...? Sokkal többen? A gondviselés döntő szerepére hivatkozom. Elsőre kissé nehezen mondtam ki, de utóbb megnyugodva vállalom. Ami most történik velünk, arról Isten határoz, mint történt eddig is, valahányszor válságos helyzetbe kerültünk. Honfoglalók méltatlan utódként túléltünk egy évezredet, talán átkelünk jelenünkön is. Európa vezetőinek döntései embermilliók sorsát formázzák – és még emelkedhet is a tét...

– messziről jött apák emelik levegőbe a babákat, ők meg kacagva tapsikolnak, csakúgy, mint a mi gyerekeink tennék ilyen helyzetben, bár a gesztus jelentése számomra érthetetlen. Tüntettek Budapesten azok, akik továbbutaznának a németekhez, de nincsenek az odautazáshoz szükséges okmányaik. Sem a baba, sem az apa nem tudja – a kendővel takart arcú mama nem számít –, hogy a baba olyan országba kerül (szerencsés esetben), amelynek szokásait, nyelvét sem szülei, sem ő nem értik, ahol jó esetben elfogadják jelenlétét, de ehhez neki és szüleinek kell erővel igyekezni, elfogadtatni magukat – Európában. Természetesen kínálkozik másik út is, amelyet a németeknél, svédeknel, norvégoknál élő rokonaik zöme követ: hátat fordítani a vendéglátók nyelvének, szokásainak és bezárkózni ottani övéik közé. Gettósodni, némi eufémizmussal szólva: párhuzamos társadalmat építeni. A németországi törökök Hamburgtól le egészen Münchenig ezt teszik; az algériai és más afrikaiak ehhez hasonlóan viselkednek Párizsban, Marseille-ben és másutt is, ahol már önálló városnegyedekben élnek. Európa ma már nem kizárólag az európaiaké, nem az „öslakosoké”. Liberális felfogás szerint ez örvendetes, az egyféle nemzetállamok hajdani lakói maradi szemlélete szerint viszont ma keserves, holnapra pedig

„nem szül jó vért”. Mert nem békés fejlődés útján, akár századok alatt alakul az új európai élet, hanem ismeretlen okból, akár máról holnapra... Arról nem szólva, hogy az európai világba beilleszkedni – házasság, munkahely okán – még a szomszéd nemzetből érkezve is körülményes, Ázsiából, Afrikából jöve kockázatos. Akkor mi lesz a babák és szülei sorsa? Isten a tudója. S úgy tűnik, titkát még a pápával sem osztotta meg.

– mintha varázsütésre történne, szinte órák alatt beborult az ég Európa fölött. Tegnap még elképzelni sem lehetett, mára valóság, sőt már unalomig szajkózott valóság. Föl sem vetődött más megoldás, mint a megszokott, kicsinyes huzakodás, ami be is következett. Az emberek, intézmények, nemzetek közötti, évtizedek alatt fölépült hidak (Európa értelme) kezdenek összetörni – karnyújtásnyira került lehetőség az újabb széttagolódásra. Mindezt olyanok miatt, akiket nem ismerünk, mit sem tudunk felőlük, most pedig kínkeservvel felépített hazánk – szemünk láttára ölt rémalakot. Hihetetlen, de Európa tehetetlenül, zavarodottan szemléli, mit tesznek vele ismeretlenek. A Római Birodalmat szétzúzó barbárok... majd századok múltával tatár, török és orosz, Európa anyánk megannyi elrablója, s ezúttal is, sokadjára is, hazánkon keresztül bezúdulva. Most is „kopogtatás nélkül” özönlnek ismeretlenek, és minden előrelátásunk szerint jönnek holnap is. Megérdemeltük, büntetés lenne áradatuk, mely széttöri, ami csak látszólag volt valódi? Ama hajdani Róma századokig halódott... Ez várna fiainkra?

– valamikor, úgy a '80-as években még Goethe több fiatalkori írása is megjelent magyarul (akkor először, mint látom a sorozat egyik kötetében). Itáliai útleírása ma könnyen kiválthatná az emberi méltóság önkéntes őreinek dühét, pedig Goethe csak élvezetesen leírta élményeit a taljánoknál, kiket (saját népével ellentétben) az

anyatermészet gyermekeinek tartott. Említeni is fölösleges, de nem azért ment „olaszba”, hogy vásároljon pár cuccot... Tanulni, régi kultúrákat látni eredetiben, esztétikai műveltségét pallérozni utazott a Faust költője. Nem idegenvezető által kiszabott úti program szerint rohanta végig a műkincseket, nem is „tömegelt” a tárlatok előtt – erős várakozástól eltelve, örömteli izgalommal vágott a kalandnak, saját tempója szerint, mintegy két évet szánt az útra... Minderről élvezetes stílusban írt, olyan ókori görög/latin műveltség birtokában, amelynek mai, szómagyarázó jegyzetanyagát összeállítani is jelentős ismeretet követelt. Hajdani idők, mondom sóhajtozva – irigylen, tudatlan.

– meglepően kényelmesen ülök egy sír szélén, arrébb pihennek szüleim. Fekete márványtáblájuk vakítóan ragyog a napsütésben, ültömben nem látom elolvasni sírfeliratukat, ezért keresgélve anyám szavait, emlékezetből idézem őket, melyeket szokása szerint egy újságlap szélére jegyzett fel, haláláig őrzött gömbölyű betűivel: Elvesztettek itt – találkozunk ott, áldott legyen az Úr szent neve. Lassan húsz éve lesz, hogy együtt nyugszanak a földben, csendben, talán az idők végezetéig, bár ki lát a jövőbe... Ülök a sírpadkán, tudomásul véve: mint minden igazán jelentős esemény, ez is készületlenül ért. Ám sugárzik rám a temetői béke, s bár elégedetten nézem szorgosan gyomláló testvéremet, engem nem ösztönöz semmi cselekvésre. Nem szorít fájdalom, a gyász is elkerül, a nap oly áldott fényvel lángol – megállt velünk az idő. Mint az öröklét idején lehetett, méhek zümmögnek a sírcsokrok fölött, egy körömyi pille hófehér margarétára száll. Mondják, holnap majd betör hozzánk az ősz, sírjaikra rázúdul a szél, én már éjszakai sötétjükben is szoronganék... Most azonban még az Úr fényessége árad fölénk, bevilágít lelkünkbe is. Viszonzatlan adománya e percnyi idő itt a sírok között. Áldassék szent neve!